

4. Алябишев М.С. Особливості укладення договорів на аукціоні: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12.00.03 / М.С. Алябишев; НДІ Приватного права в підприємництва Акад. правових наук України. – К., 2009. – 17 с.
5. Волков К.Н. Торги как способ заключения договора автореф. дис. канд. юрид. наук, 12.00.03. / К.Н. Волков/ – Екатеринбург, 2006. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/torgi-kak-sposob-zaklyucheniya-dogovora-0>
6. Бородовський С.О. Укладення, зміна та розірвання договору у цивільному праві України: автореф. канд. юрид. наук. 12.00.03 / С.О. Бородовський, Національний університет внутрішніх справ. – Харків, 2005 – 20 с.
7. Мочанова М. Вопросы определения правового статуса организатора аукционных торгов // Закон и жизнь. Международный научно-практический правовой журнал. – 2013. – 8/4 – С. 94-97
8. Долінський Л. Проблеми становлення строкової торгівлі в Україні // Україна фінансова Інформаційно-аналітичний портал Українського агентства фінансового розвитку. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.u-fin.com.ua/analit_mat/rzrp/087.htm
9. Серета Е.А. Распри деления // Бизнес. – 2013. – 36 (1075) – [Электронный ресурс]. Режим доступа: http://www.business.ua/articles/konkyrenzciya/Raspri_deleniya-56366/
10. Вінник О.М. Господарське право: навчальний посібник (2-ге видання змінене та доповнене). – К.: «Правова єдність», 2008. – 1007 с.
11. Моїсєєв Ю.О. Форма біржових угод, що укладаються на товарній біржі // Право і суспільство. – 2010. – № 5. – С. 100-105

УДК 347.763.36

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ МІСЬКОГО ПАСАЖИРСЬКОГО ТРАНСПОРТУ В УКРАЇНІ

STATE REGULATION OF CITY TRANSPORT IN UKRAINE

Волік В.В.,

*кандидат юридичних наук,
Донецька міська рада*

У статті розглянуто форми державного регулювання міського транспорту. Визначено функції та повноваження державних органів у процесі нормативного регулювання, управління та контролю у галузі міського транспорту.

Ключові слова: міський транспорт, державне регулювання, форми державного регулювання, управління транспортом.

В статье рассмотрены формы государственного регулирования городского транспорта. Определены функции и полномочия государственных органов в процессе нормативного регулирования, управления и контроля в сфере городского транспорта.

Ключевые слова: городской транспорт, государственное регулирование, формы государственного регулирования, управление транспортом.

In article forms of state regulation of city transport are considered. Functions and powers of government bodies in the course of standard regulation, management and control in the sphere of city transport are defined.

Key words: city transport, state regulation, forms of state regulation, management of transport.

Постановка проблеми. Нормальне і безпечне функціонування транспортної системи держави можливе лише за умови відповідного державного регулювання, всебічної адміністративної, економічної та соціальної підтримки. Важливою складовою транспортної системи України є міський пасажирський транспорт. Його задача, перш за все, полягає у безперебійному та ефективному забезпеченні перевезень громадян автобусами, тролейбусами, трамваями, міською електричкою, поїздами метрополітену на маршрутах (лініях) відповідно до вимог життєзабезпечення населених пунктів.

Реальний попит та вимоги до послуг міського пасажирського транспорту із зростанням динаміки змін життя людини, міста, країни, що триває, розширенням суспільства, зростанням автомобілізації населення і збільшенням кількості та різноманітності цілей поїздок, безперервно змінюються [1, с. 143].

Для ефективного функціонування міського пасажирського транспорту та досягнення оптимальної відповідності його послуг потребам населення важливу роль має державне регулювання міського пасажирського транспорту в Україні.

Стан дослідження. Серед вітчизняних вчених дослідженням правовідносин, пов'язаних із правовим регулюванням діяльності транспорту взагалі та міського транспорту зокрема, займалися: І. В. Булгакова, В. К. Гіжєвський, В. А. Грабельніков, Е. Ф. Демський, О. В. Клепікова, С. А. Матійко та ін. Водночас, сьогодні питання державного регулювання міського транспорту залишаються розглянутими недостатньо і потребують подальшого дослідження.

Метою статті є дослідження форм державного регулювання міського пасажирського транспорту в Україні, визначення функцій та повноважень державних органів у цій галузі.

Виклад основного матеріалу. Державне регулювання транспортної діяльності являє собою досить складний комплекс заходів, спрямованих на забезпечення необхідного рівня транспортного обслуговування у всіх регіонах і галузях економіки. Для досягнення цієї мети в багатьох країнах світу, у тому числі в Україні, застосовуються різні форми впливу на діяльність транспорту. В юридичній літературі виділяються чотири основні форми державного регулювання транспортної діяльності:

- 1) програмування;
- 2) управління;
- 3) контроль;
- 4) нормативне регулювання [2, с. 26].

Програмування транспортної діяльності являє собою визначення компетентними державними органами у встановленому законодавством порядку або самими транспортними організаціями основних цілей, напрямків, пріоритетів і показників економічного та соціального розвитку транспорту в цілому та його окремих видів. В галузі міського транспорту програмування застосовується досить активно. Прикладом цьому можуть бути Транспортна стратегія України на період до 2020 року [3], Концепція Державної цільової економічної програми розвитку автомобільного транспорту на період до 2015 року [4], Державна цільова програма розвитку міського електротранспорту на період до 2017 року [5].

Управління у галузі транспорту – це прийняття компетентними державними органами у встановленому законодавством порядку рішень з оперативних питань транспортної діяльності. До таких питань можуть належати ліцензування окремих видів транспортної діяльності, державна реєстрація транспортних засобів тощо. Управління транспортом має своїм завданням своєчасно і якісно забезпечувати подальший розвиток і удосконалення транспорту України, життєдіяльність усіх галузей економіки, і на цій основі сприяти більш повному задоволенню матеріальних і культурних потреб суспільства. Управління транспортом як цілісною єдиною системою персоналізовано, уніфіковано та розподілено між органами державної влади відповідно до їхньої компетенції [6, с. 51]. Його здійснюють: Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Міністерство інфраструктури України, спеціально уповноважені на це органи транспорту відповідно до чинного законодавства, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування.

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про транспорт» існує розподіл повноважень між центральними (державними) органами управління транспортом та місцевими органами виконавчої влади [7]. Зокрема, за першими закріплені найбільш загальні питання управління транспортом на рівні держави, за другими – завдання, щодо ефективного використання об'єктів транспорту; підвищення якості обслуговування у межах своїх територій [8, с. 7].

Щодо діяльності транспорту у якості органу управління виступає Міністерство інфраструктури України, яке діє на підставі Положення про

Міністерство інфраструктури України, затверджене Указом Президента України № 581/2011 від 12 травня 2011 р. [9]. Відповідно до ст. 1 цього Положення Міністерство інфраструктури України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. Міністерство інфраструктури України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сферах авіаційного, автомобільного, залізничного, морського і річкового, міського електричного транспорту та у сферах використання повітряного простору України, туризму, діяльності курортів, метрополітенів, дорожнього господарства, надання послуг поштового зв'язку, забезпечення підготовки та реалізації в Україні інфраструктурних проектів для виконання завдань і заходів з міжнародних спортивних подій, забезпечення безпеки руху, навігаційно-гідрографічного забезпечення судноплавства, торговельного мореплавства (центральний орган виконавчої влади у сфері транспорту, дорожнього господарства, надання послуг поштового зв'язку, туризму та інфраструктури) [9].

Міністерство інфраструктури України відповідно до покладених на нього завдань у сфері міського транспорту:

- затверджує вимоги до структури парку автобусів, тролейбусів та трамваїв, що працюватимуть на маршрутах загального користування, за пасажиромісткістю, класом, технічними та екологічними показниками;
- затверджує вимоги з використання автобусів за видами сполучень, режимами руху і протяжністю маршрутів;
- затверджує порядок ведення реєстру автобусних, тролейбусних та трамвайних маршрутів загального користування;
- затверджує порядок визначення класу комфортності автобусів, сфери їх використання за видами повідомлень і режимами руху;
- затверджує порядок здійснення контролю за дотриманням вимог безпеки перевезення пасажирів і вантажів на автомобільному транспорті;
- затверджує порядок розроблення та затвердження паспорта автобусного, тролейбусного та трамвайного маршрутів загального користування;
- затверджує порядок стягнення оплати за проїзд з урахуванням попереднього придбання пасажирами проїзних документів або оплати проїзду безпосередньо під час поїздки у рухомому складі;
- затверджує правила експлуатації трамвая і тролейбуса;
- затверджує правила користування міським електричним транспортом;
- затверджує правила розміщення та обладнання зупинок міського електричного і автомобільного транспорту;
- затверджує форму дозволу на обслуговування автобусних маршрутів і порядок його видачі та анулювання;

- затверджує форму і порядок ведення журналу реєстрації параметрів обслуговування на таксі;
- розробляє правила надання послуг з перевезення пасажирів автомобільним транспортом;
- затверджує порядок діяльності автостанцій;
- затверджує порядок диспетчеризації автомобільного та міського електричного транспорту [9].

Міністерство інфраструктури України у межах своїх повноважень на основі та на виконання актів законодавства видає накази, організовує і контролює їх виконання. Міністерство інфраструктури України у разі потреби видає разом з іншими центральними та місцевими органами виконавчої влади спільні акти.

Контроль в галузі транспорту – це здійснення компетентними державними органами перевірки ступеня відповідності напрямку і результатів діяльності суб'єктів транспортних правовідносин вимогам законодавства та іншим обов'язковим вимогам щодо здійснення транспортної діяльності (дотримання статутів, положень, нормативів, мінімумів тощо) [2, с. 27].

Контроль як форма керівництва передбачає: виявлення порушень в діяльності суб'єктів транспортних відносин; вжиття заходів з усунення цих порушень, у тому числі шляхом застосування економічних санкцій в установленому законом порядку. Основними завданнями у сфері контролю є:

- здійснення в порядку, визначеному законодавством, державного контролю за дотриманням фізичними та юридичними особами нормативно-правових актів, що регламентують діяльність транспорту;
- здійснення державного контролю за дотриманням ліцензійних умов суб'єктами транспортних правовідносин, що здійснюють діяльність, ліцензування якої покладено на ці органи;
- здійснення контролю, за дотримання суб'єктами транспортних правовідносин тарифної політики тощо [2, с. 28].

Нормативне регулювання транспортної діяльності являє собою встановлення компетентними органами правил, які регулюють транспортну діяльність. За допомогою нормативного регулювання визначається правове становище всіх суб'єктів транспортних правовідносин; встановлюється порядок здійснення транспортної діяльності; визначається порядок вирішення господарських спорів (юрисдикційне регулювання); формування механізму захисту прав і законних інтересів суб'єктів транспортної діяльності (охоронне регулювання) [2, с. 27].

Вищі органи законодавчої і виконавчої влади приймають відповідні закони, постанови, статuti, інші нормативні акти, спрямовані на забезпечення діяльності різних видів транспорту і транспортної системи в цілому. Важливими джерелами, що регулюють діяльність міського транспорту є Конституція України, зокрема ст. 93, яка передбачає, що виключно законами визначаються засади організації та експлуатації транспорту; Цивільний кодекс України та Господарський кодекс України.

Базовим нормативно-правовим актом транспортного законодавства у галузі міського транспорту

виступає Закон України «Про транспорт» [7], який визначає правові, соціальні, економічні основи діяльності транспорту, органи, що здійснюють державне управління у галузі транспорту, а також мету та завдання такого управління. У зазначеному законі, також, урегульовані питання, щодо права власності на майно підприємств транспорту, визначені види транспорту, що становлять єдину транспортну систему України. Крім того, важливим законом у галузі міського транспорту є Закон України «Про дорожній рух» [10], який визначає правові та соціальні основи дорожнього руху з метою захисту життя та здоров'я громадян, створення безпечних і комфортних умов для учасників руху та охорони навколишнього природного середовища. Втім, загальні правові засади функціонування міського пасажирського транспорту найбільш повно визначено у Законах України «Про автомобільний транспорт» [11] та «Про міський електричний транспорт» [12].

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про автомобільний транспорт», основним завданням державного регулювання та контролю у сфері автомобільного транспорту є створення умов безпечного, якісного й ефективного перевезення пасажирів та вантажів, надання додаткових транспортних послуг. Державне регулювання та контроль у сфері автомобільного транспорту реалізується шляхом проведення центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування економічної, тарифної, науково-технічної та соціальної політики, ліцензування, стандартизації та сертифікації на автомобільному транспорті, задоволення потреб автомобільного транспорту в паливно-енергетичних і матеріально-технічних ресурсах та транспортних засобах. Загальне державне регулювання діяльності автомобільного транспорту здійснює Кабінет Міністрів України відповідно до своїх повноважень. Верховна Рада України визначає основні напрями державної політики у сфері автомобільного транспорту, законодавчі основи її реалізації [11].

Відповідно до ст. 7 Закону України «Про автомобільний транспорт» реалізація державної політики у сфері автомобільного транспорту здійснюється через центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування. Забезпечення організації пасажирських перевезень на міських автобусних маршрутах загального користування покладається на виконавчий орган сільської, селищної, міської ради відповідного населеного пункту [11].

Відповідно до ст. 8 Закону України «Про міський електричний транспорт» загальне регулювання діяльності у сфері міського електричного транспорту та його розвитку здійснює Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації у межах своїх повноважень. Забезпечення реалізації державної політики у сфері міського електричного транспорту здійснює центральний

орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту. Місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування забезпечують реалізацію державної політики у сфері міського електричного транспорту, а також розробляють регіональні та місцеві програми його розвитку і забезпечують їх виконання, встановлюють тарифи на проїзд, організують перевезення пасажирів та здійснюють контроль за ним, встановлюють порядок справляння плати за проїзд, інформують населення про зміни, що стосуються надання транспортних послуг, забезпечують координацію роботи, пов'язаної з функціонуванням міського електричного транспорту та інших видів міського транспорту, створюють належні дорожні умови для здійснення перевезень, реалізують заходи з розвитку, вдосконалення та облаштування маршрутної мережі, виконують інші функції, щодо створення безпечних умов діяльності у сфері міського електричного транспорту згідно із законодавством [12].

Висновки. Найважливішою функцією міського транспорту є обслуговування населення міст і місь-

кої агломерації. Регулювання міського транспорту на різних рівнях управління потребує участі держави. При цьому держава, обмежуючи свої функції як суб'єкта господарювання, посилює свою роль у регулюванні ринкових відносин. Одним із найважливіших напрямків розвитку транспортної системи країни є подальше вдосконалення її управлінських структур, яке повинно забезпечити підвищення керованості підприємствами транспортного комплексу. Таким чином, важливим напрямком розвитку міського транспорту є поступове вдосконалення форм його державного регулювання. У рамках розмежування предметів відання і повноважень між державними та місцевими органами влади на державному рівні: визначаються програми, концепції, державні цільові програми; приймаються оперативні рішення, зокрема з питань ліцензування окремих видів транспортної діяльності та державної реєстрації транспортних засобів; приймаються закони, постанови, статuti, інші нормативні акти, спрямовані на забезпечення діяльності різних видів транспорту, та здійснюється контроль за їх виконанням.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кучменко В. О. Оцінка впливу факторів взаємозв'язку та потенціалу розвитку міського пасажирського транспорту / В. О. Кучменко // Формування ринку відносин в Україні. – 2012. – Вип. 4 (131). – С. 143-145.
2. Булгакова І. В. Транспортне право України : підручник / І. В. Булгакова, О. В. Клепікова. – К. : Прецедент, 2011. – 344 с.
3. Про схвалення транспортної стратегії України на період до 2020 року : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.10.2010 р. №2174-р // Офіційний вісник України. – 2010. – № 92. – Том 2. – Стор. 545. – Ст. 3280.
4. Про схвалення Концепції Державної цільової економічної програми розвитку автомобільного транспорту на період до 2015 року : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 3.08.2011 р. № 732-р // Офіційний вісник України. – 2011. – № 59. – Стор. 190. – Ст. 2376.
5. Про затвердження Державної цільової програми розвитку міського електротранспорту на період до 2017 року : Постанова Кабінету Міністрів України від 29.12.2006 р. № 1855 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 1. – Стор. 179. – Ст. 41.
6. Демський Е. Ф. Транспортне право України : навч. посібн. / Е. Ф. Демський, В. К. Іжевський та ін. – К. : Атіка, 2008. – 292 с.
7. Про транспорт : Закон України від 10.11.1994 р. № 232/94 ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 51. – ст. 446.
8. Горбачов П. Ф. Сучасні наукові підходи до організації роботи маршрутного пасажирського транспорту в містах : монографія / П. Ф. Горбачов. – Харків : ХНАДУ, 2009. – 196 с.
9. Про Положення про міністерство інфраструктури України : Указ Президента України від 12.05.2011 р. № 581/2011 // Офіційний вісник Президента України. – 2011. – № 16. – Стор. 10. – Ст. 736.
10. Про дорожній рух : Закон України від 28.01.1993 р. № 3353-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 31. – Ст. 338.
11. Про автомобільний транспорт : Закон України від 4.05.2001 р. № 2344-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 22. – Ст. 105.
12. Про міський електричний транспорт : Закон України від 29.06.2004 р. № 1914-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 51. – Ст. 548.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

**НАУКОВИЙ ВІСНИК
УЖГОРОДСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

Серія

ПРАВО

Випуск 22

Частина II

Том 2

Ужгород-2013

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук з юридичних дисциплін.

*Постанова Президії ВАКУ України № 205/5 від 08 червня 2005 року.
Проведено перереєстрацію видання, Постанова Президії ВАКУ України № 105/3 від 08 липня 2009 року.*

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор: Бисага Ю.М. – д.ю.н., професор
Заст. гол. редактора: Гарагонич О.В. – к.ю.н., доцент
Вчений секретар: Бєлов Д.М. – д.ю.н., доцент
Члени редколегії: Бобровник С.В. – к.ю.н., професор
Булеца С.Б. – к.ю.н., доцент
Воронова Л.К. – д.ю.н., професор, академік Академії правових наук України
Гомонай В.В. – к.ю.н., доцент
Греца Я.В. – к.ю.н., доцент
Грошевий Ю.М. – д.ю.н., професор, академік Академії правових наук України
Дзера О.В. – д.ю.н., професор, член-кореспондент Академії правових наук України
Козюбра М.І. – д.ю.н., професор, член-кореспондент Академії правових наук України
Колодій А.М. – д.ю.н., професор
Кубічек П. – к.ю.н., професор, Університет імені Я.А. Коменського, м. Братислава (Словацька Республіка)
Лазур Я.В. – д.ю.н., професор
Лемак В.В. – д.ю.н., професор, член-кореспондент Академії правових наук України
Марек К. – к.ю.н., професор, Університет імені Т.Г. Масарика, м. Брно (Чеська Республіка)
Марцеляк О.В. – д.ю.н., професор
Митровка Я.В. – к.ю.н., доцент
Палінчак М.М. – к.і.н., доцент
Патакійова М. – професор, доктор права, к.ю.н., проректор Університету імені Я.А. Коменського, м. Братислава (Словацька Республіка)
Петришин О.В. – д.ю.н., професор, академік Академії правових наук України
Праневічне Б. – к.ю.н., професор, Університет імені Міколаса Ромеріса, м. Вільнюс (Литовська Республіка)
Рогач О.Я. – д.ю.н., професор
Семерак О.С. – к.ю.н., професор
Сідак М.В. – д.ю.н., професор
Скрипнюк О.В. – д.ю.н., професор
Фазикош В.Г. – к.ю.н., професор
Чечерський В.І. – к.ю.н., доцент
Ярема В.І. – д.е.н., професор

**Рекомендовано до друку
Вченою радою Державного вищого навчального закладу
„Ужгородський національний університет”, протокол № 10 від 30 квітня 2013 року.**

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ВК № 7992,
видане Державним комітетом телебачення і радіомовлення 09.10.2003 р.

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 4

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО.....11

Бакалінська О.О. ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ДОКТРИНАЛЬНОГО ТЛУМАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ДОБРОСОВІСНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ.....	11
Бровдій А.М. ПРОБЛЕМИ ДОГОВІРНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО РИНКУ НЕОБРОБЛЕНОЇ ДЕРЕВИНИ.....	15
Волік В.В. ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ МІСЬКОГО ПАСАЖИРСЬКОГО ТРАНСПОРТУ В УКРАЇНІ.....	20
Гарагонич О.В. ПОНЯТТЯ ТА ПРЕДМЕТ КОРПОРАТИВНОГО ПРАВА.....	24
Григор'єва В.В. ЗАГАЛЬНООБОВ'ЯЗКОВІСТЬ ТА ВИКОНУВАНІСТЬ ЯК ВЛАСТИВОСТІ ЗАКОННОЇ СИЛИ РІШЕННЯ СУДУ.....	29
Кахович О.О. ЮРИДИЧНА СЛУЖБА ЯК СУБ'ЄКТ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАВОВОЇ РОБОТИ.....	32
Лукач І.В. ОРГАНИ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ЯК СУБ'ЄКТИ ГОСПОДАРСЬКИХ ПРАВОВІДНОСИН.....	35
Ментух Н.Ф. ФІНАНСОВИЙ І ОПЕРАТИВНИЙ ЛІЗИНГІ ЯК ОСНОВНІ ТА САМОСТІЙНІ ФОРМИ ЛІЗИНГОВИХ ВІДНОСИН.....	40
Ніколенко Л.М. ДЕЯКІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ПЕРЕГЛЯД СУДОВИХ АКТИВ ЗА НОВОВИЯВЛЕНИМИ ОБСТАВИНАМИ У ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ.....	44
Потоцький М.Ю. ВІДНОВЛЕННЯ СТАНОВИЩА, ЯКЕ ІСНУВАЛО ДО ПОРУШЕННЯ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ, ЯК СПОСІБ ЗАХИСТУ ПРАВ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ.....	49
Починок К.Б. АДАПТАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ У ГАЛУЗІ ТЕХНІЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄС.....	54
Резнікова В.В. ЗВУЖЕННЯ КОЛА СПРАВ, ПІДВІДОМЧИХ ГОСПОДАРСЬКИМ СУДАМ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМА НАДУМАНА ЧИ РЕАЛЬНА?.....	59
Солдатенко О.В. ПУБЛІЧНІ ТА ПРИВАТНІ ІНТЕРЕСИ У СФЕРІ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	76

РОЗДІЛ 5

ТРУДОВЕ ПРАВО; ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.....80

Авескулов В.Д. ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ЄДНОСТІ І ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ПРИ ПРАВОВОМУ РЕГУЛЮВАННІ ЩОРІЧНИХ ВІДПУСТОК.....	80
Галич Р.В. СУТНІСТЬ ТА ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ ТРУДОВИХ СПОРІВ.....	84
Єрофєєнко Л.В. ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ НА ЗАЛІЗНИЧНОМУ ТРАНСПОРТІ В УКРАЇНІ.....	87
Кабаченко М.О. ЩОДО РОЗМЕЖУВАННЯ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА ВІДСТОРОНЕННЯ ВІД РОБОТИ У ТРУДОВОМУ ПРАВІ.....	91
Кохан В.П. СФЕРА ЗАЙНЯТОСТІ ІНВАЛІДІВ: ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ПРАЦЮ В УКРАЇНІ.....	94
Новіков В.В. ЩОДО ОСОБЛИВОСТЕЙ ДИСЦИПЛІНАРНОГО ПРОЦЕСУ В ОРГАНАХ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ.....	98
Пономаренко А.В. КЛАСИФІКАЦІЯ ГАРАНТІЙ В ТРУДОВОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ.....	102
Радіонова-Водяницька В.О. СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ (БАНКРУТСТВА): СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ.....	104
Рошканюк В.М. СОЦІАЛЬНІ ПРАВА У КОНТЕКСТІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ: КОНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ В УКРАЇНІ ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД.....	107
Салькова Т.В. ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА СТРАЙК.....	110